

Bare Lillian

Lillian ønsket ikke å være den eneste i Unge kvinner.

Av Mikaela Wilkins
(Basert på en sann historie)

I dag var Lillians siste dag i Primær. Lillian kom til å savne de andre Primær-barna. Det var bare tre av dem – to yngre jenter og hennes lillebror Michael.

"Hva føler du for å begynne i Unge kvinner?" spurte Primær-læreren hennes.

"Jeg gleder meg til å gå til klassen sammen med de eldre jentene!" sa Lillian.

"Jeg er glad du gleder deg," sa læreren. "Hvem andre vil være sammen med deg i Unge kvinner?"

Lillian tenkte på de eldre jentene i menigheten. Summer og Cova hadde nettopp fullført videregående skole. Og Melvinas familie hadde flyttet. Vent litt. Da blir det bare ... Lillian igjen.

Hvordan vil Unge kvinner-klassen hennes bli? Bare hun og lærerne? Det hørtet pinlig ut – og ensomt. Lillian ble nervøs av å tenke på det. Hun rynket pannen. Hun ønsket ikke å være den eneste i Unge kvinner.

Resten av dagen tenkte Lillian på å være den eneste i Unge kvinner. Under middagen flyttet hun maten rundt på tallerkenen sin uten å spise den. Hun mumlet da det var hennes tur til å lese under familiens skriftstudium.

Mamma la fra seg Skriftene. "Hva er i veien?" spurte hun.

Lillian sukket. "Jeg kommer til å være helt alene i Unge kvinner!"

Mamma flyttet og satte seg ved siden av Lillian. Hun ga henne en klem. "Det blir ikke lett. Hva kan vi gjøre for å hjelpe deg?" sa hun.

Lillian tenkte seg om et øyeblikk. "Kanskje vi kan be om at en annen jente flytter inn i menigheten. Og kanskje pappa kan gi meg en velsignelse."

Pappa smilte og sa: "Det er gode ideer."

Familien knelte ned for å be. Lillian ba: "Himmelske Fader. Jeg er glad for at jeg skal begynne i Unge kvinner. Jeg ønsker ikke å være alene, men hvis det er din vilje, er det greit. Hjelp meg å vite hva jeg kan gjøre

for å føle meg bedre. Og hvis du ønsker å inspirere en familie med en jente på min alder til å flytte til menigheten, ville det også være flott."

Etter bønnen la pappa hendene sine på hodet hennes. "Jeg velsigner deg med å føle fred med hensyn til å begynne i Unge kvinner. Vår himmelske Fader vil velsigne deg når du ber om hans hjelp," sa han.

Lillian følte fred. Hun var ennå ikke sikker på hva hun kunne gjøre for å gjøre det lettere å begynne i Unge kvinner. Men hun visste at vår himmelske Fader ville hjelpe henne.

På søndag var Lillian fortsatt litt nervøs. Men hun husket freden hun følte etter pappas velsignelse. Hun visste at alt ville gå bra.

På nadverdsmøtet bekjentgjorde biskopen at søster Barns skulle bli Unge kvinners nye president. Søster Barns reiste seg da navnet hennes ble sagt. Lillian kjente henne egentlig ikke, men hun virket vennlig.

Mamma hadde sagt at da hun var på Lillians alder, ble hennes leder i Unge kvinner en av hennes beste venner. Kanskje Lillian og søster Barns kunne bli venner! "Det var et svar på hennes bønner.

Etter nadverdsmøtet gikk Lillian til sitt nye klasserom. En eldre jente sto i gangen.

"Hei. Besøker du menigheten vår?" spurte Lillian. Jenta ristet på hodet. "Nei. Familien vår har nettopp flyttet hit."

Lillian smilte. "Velkommen til menigheten vår. Dette er min første dag i Unge kvinner." Hun og jenta satte seg ned i klasserommet. "Jeg heter forresten Lillian."

"Du tuller?" sa den nye jenta. "Jeg heter også Lillian."

Lillian lo. Vår himmelske Fader hadde besvart bønnen hennes igjen! Kanskje det å være i Unge kvinner ikke ville bli så ensomt likevel. ●

Denne historien fant sted i Australia.

